

Londyn, dnia 2.II.44. Aleksander Wnort : korespondencja z Moskwy.

Najważniejszym wydarzeniem dla Rosji jest oswobodzenie Leningradu, ogłoszone w dn.27 stycznia br. spec. rozkazem. Entuzjazm na ulicach miasta przypomina chwile po ogłoszeniu o rozejmie w r.1918. gdy na ulicach Paryża i Londynu manifestowały rozradowane tłumy. W ciągu ostat. 2-ech miesięcy Leningrad przeżył ciężkie chwile, gdyż Niemcy wszystkie siły wytężali, by miasto zniszczyć. Wykazali raz jeszcze, jak złymi są psychologami, gdyż ich bombardowanie, zamiast sparalizować obrońców Leningradu, przeciwnie pobudziło ich, zarówno jak i wszystkich Rosjan, zatrzwożonych o przyszłość miasta, do zwiększonej zacieklności w natarciu. Przy tym wszystkim charakterystyczne jest milczenie prasy ros. w stosunku do Finlandii. Jeszcze kilka miesięcy temu rozgorycznie na Finlandię, trwające zresztą do dziś dnia z niezmennym natężeniem, ujawniało się nazewnątrż znacznie bardziej. Rosjanie nie mogą darować Finom nie tylko ich brutalności i ich imperialistycznych ambicji, głoszonych w chwili wypowiedzenia wojny Rosji po stronie Niemiec, ale przede wszystkim współdziałania wojskowego, bez którego Niemcy nie byłiby mogli Leningradu otoczyć. Mimo jednak, że sprawa fińska jest dla Rosji najbardziej bezpośrednią w najbliższej przyszłości, o Finlandii wspomina się bardzo niewiele, znacznie mniej niż o Polsce. Sprawa polska stanowi ośrodek wszystkich politycz. dyskusyj. Rosjanie zarzucają, że obecny rząd polski ~~nie reprezentuje~~ nie reprezentuje dostatecznie politycznego oblicza Polski, a w jego skład wchodzi wiele osobistości o zdecydowanie antysowieckim nastawieniu.